

Womhaj Bóh!

Czísło 22.
2. junija.

Lětnik 11.
1901.

Szerbiske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy šobotu w Smolerjez knihičičištečelni w Budyščinje a šu tam dostač sa šhtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Szwjeden šwjateje Trojizy.

Jan. 3, 1—15.

Szwjate rócne czašy našeje kšehesčijaniskeje zyrkwoje šu šo sašo minyle. S džiwanjom a wutrobnym džakom šmy šlyšcheli, šhtož je trojenički Bóh, Wótz, Šsyn a šwjaty Duch činił a pschezo hiščeje čini, šo bychu jemu džězi porodžene byle, jako roša na šwitaniu, šo njebychmy šhubjene byle, ale wěčne žiwjenje měle. Šzwjate Bože kralestwo je wěsče jałožene a kručze natwarjene; psched našchimaj woczomaj steji w polnej rjanoseži a krašnoseži; tež helste wrota njedyrbja jo pschemóz. Še wschitkich krajow semje pschińdu hromadu, kiž šu powołani a wušwoleni, šo bychu š bergarjemi byli w tutym šbóžnym Božim kralestwje; pschińdu, šo bychu džělomni byli bohatych kublow, kotraž Bóh šwojim lubowarjam do kłina šypa, pschińdu, šo bychu šwój lóšcht widželi a šo rostwojšelili dla krašnoseže a šbóžnoseže, kotraž je šo Božim džěczom ššewika, jako bė czaš dopjelšeny.

A ty, mój kšehesčijano? Njeje wěčno, tež ty daloko štejo njewoštanjesh; tež ty š wješelosčju pschistupišch, šo by pschiwšaty byl do towarštwja wschěch prawych a šbóžnych. Wschitke wulke štutki, kotraž je trojenički Bóh činił š šbožu a žohnowanju čžłowjekow, šu šo tež na tebi dokonjale Bohu š čžěšči a tebi šbóžnemu měrej. „Wam je šo dženska tón šbóžnik narodžil, kotryž je šhryštusš tón šnjesh w Dawitowym měsčel!“ to je lubošny hodowny šwjedžen nam pschipowjedał. A ty šy hody džeržal

š tym, šo je šo šhryštusš tež w tebi narodžil a šchtalt dobył, tak šo bu ty pschekrašujeny do jeho šnamjenja. Našchich hřechow dla je šhryštusš podjaty a našeje prawdoseže dla šbudženy. W mozy jeho wumrjećza a horještacža šy ty šwoje čžělo kšchizował š lóšchtami a žadosčžemi a šy š nim stanł, šo by pytał to, šhtož je horještach, hdžez je šhryštusš, kiž šedži š Božej prawizy. A na lubošnym šwjatkownym šwjedženju je šo šwjaty Duch tež tebi wopolašal še šwojej mozu a šylnosčju, še šwojim měrom a žiwjenjom, je wobydlenje w tebi čžinił a tebe wobnowil w duchu tivojeje myšle, tak šo možesh šo džakowacž a špěwacž: Štare je šo minyle, hlaj, wschitko je šo nowe šžiniło! Dženska šwjecžišch š žylym kšehesčijanštwom šwjedžen šwjateje Trojizy. Šo wulke, šbóžne potajnstwo šwjateje Trojizy nješrošymišch, ale šwjateho wješela a šsprawneho džata je dženska tvoja wutroba polna; pschetož trojenički Bóh je šo tež tebi šjewil še šwojej lubosčju a mozu, wschudžom čžini žejchi a džimy w tvojim žiwjenju; wón je tebe š noweho narodžil š wody a š Ducha, šo šy šo w šhryštusšu šesuku nowy čžłowjek šžinił, kiž psched Bohom šhodži w prawdoseži a šwjatosčži, a š šhubosčje tivojeje wutroby pschińdže dženska tón šhwalobny šherlušch: Čžesč budž Wótzej a Šsynej a šwjatemu Duchej, kaž bylo je wot špoczatka, nětko a kóždy czaš a wot wěčnošje do wěčnošje.

Šhto šmy my šłabi, šhubži čžłowjekowo, šo šmy dostojni tajšeje lubosčje, tajšeje hnadny? Šhto šmy čžiniłi,

so je so wysozy chwaleńa Trojiza tež na naš tak wopokajowała se zejchami Bójskeje mozy a se skutkami wěczneho šmilenja? Šhubjeni bėchmy a jawutlili w hrėchach, w šmijertnej štyštnošći a ezertowski wotrocźstwie; po-darmo wošta naše prózowanie a staranje wo pomoz, wo sahojenje. Ale Bóh je so nad nami šmilil; tak je naš lubował, so je swojeho jenicźkeho narodźeneho Ssyna dał; wot njeho pólkany sjeni so Ssyn we wotrocźkowym šchtaleže na jemi, wěrnny wuczet a šwjaty wyschšči mėschnik, so by pytal a sbózne ezimil, šchtóz bė šhubjene. Raž je Mójsaš hada w pušeznje powyšchil, tak so Jezus da na šchizju powyšchic, so bychu wschitzu, kiž do njeho wěrja, wěczne žiwjenje měli. Zeli so pak njemóžemy se swojeho rosoma abo se swojeje mozy do Jezom Khrysta, swojeho Knjesa, wěrjeć aniz k njemu pschitjeć, móž šwjateho Ducha je w našej šlabošći móžna; wón naš sašstupuje i njewurjeknjentym šdychowanjom. W kupjeli noweho narodźenja je wón nam jasne šwětlo prawych a sbóžnych ezinjazeje wěry sašwěćil; je šwědzenjom wo Khrystu Jezusu, tym šchizowanym a powyšchenym Božim Ssynu, wón naš šdzerži a pošlynuje w tajkej wěrje stajuje a pschezo, so bychmy hotowi byli k kraleštwu Božemu.

Šlaj, to je wulka, bohata hnada trojenicźkeho Boha, kotraž je so ezi dostała; to je sbóžne potajnstwo noweho narodźenja i wodny a i Ducha, kotraž wot ezěla narodźenym ezłowškim džěczom pschistup k sbóžnemu njebjestemu kraleštwu wotewri. Móž šchězjiano, šy woptal a wo-hladał, kał je tón Knjes dobroczimny? Šy ty i noweho narodźeny? Šaj, je so štało. Pschetož ty šy na mjeno trojenicźkeho Boha šchězjany; ty šy Bože džěczjo, a Bóh je twój luby Bóžecź, ty šy do Khrysta šaschězjany; wón je twój sbóžnik a wumóžnik; šwjaty Duch je bohacze na tebe wulaty psches Jezom Khrysta, našeho Knjesa, so by psches teho šameho hnadu prawy byl a herba wěczneho žiwjenja po tej nadžiji. To je šawěšće wěrnno.

O, džerž, šchtóz maš, so by ezi nihto tvojmu křonu njewšal! Ty šy i Bohom šwjatany a doniž pola njeho wostanješ we wěrje a pošlyštnošći, njemóže tebe nihto i jeho ruki wutorhnyć. Bóh je šwój šlub i tobu ezimil a škerje budža hory so hnucž a hórki so wrócicž a tón šlub mojeho mēra njebudže so wot tebe přecž hnucž, praji tón Knjes, twój šmilny Bóh. Šchtóz je Bóh w šwjatej šchězjenizy do tebe plodžil, hladaž jo piluje a šwěru, so by plody pschinjěš k wěcznemu žiwjenju. Šdyž ezělo požada pschězjimo Duchej, njedaj so wot šeho pschewinyć, ale pschewin šle i dobrym. Šy-li pak šwoje krašne herbštwó šhubil psches šwoju winu, šy-li njeradžene, njepošlyšne džěczjo, wrócž so šašo, praji tón Knjes, dha šo ja nočžu na waš hněwacž, dokelž ja šym šmilny a nočžu wěcznje hněw džeržecž. Ale pošnaj jenož šwoju šlóbč, so šy so pschězjimo temu Knjesej, šwojemu Bohu pschěhrěšchil. Njebjeski Bóžecź eze šašo wošnje, won šo nad tobu šmili, kaž Bóžecź nad džěczimi. Twój Knjes a sbóžnik ja tebe prošy a pschitryje tvoje pschěstupjenja se šwojej šwjatej křowju. Šswjaty Duch steji tež k twojej šlužbje hotowy a ezini w tebi to, šchtóz je pschěd Bohom špodobne.

Šamjeń.

Prócowanie po Božim pišmje

abo

šajle myšle nadědžek, Bože šlowo ezitajo.

Podawa šwěrnny ezitač „Bohaj Bóh-a“.

1. knihi Mójsašowe, 22. šlaw.

(Pocražowanie.)

A pschijedšchi na mēstno, wo kotrymž bė Bóh jemu prajil, twarješce tam Abraham woltač a položil drzewo na njón, bolešcheli jeho tež hórko, hdyž šo na šapazy wopornny woheń dopomni, kotryž mēšesche ezělo i jeho ezěla pōžrecž a šlawy jeho šyna do morweho popjela pschětworicž. A wón šwjasa šwojeho šyna šaaka, niz teho dla, so by šo wón trašch wobarał a špicžował, so by dychjal jeho wumozowacž, ale dokelž bė tajle waschnje, so šo woprowajomne šwěrjata wuwšaschu. A nětko položil jeho na woltač, horje na drzewo, a wupšchětrje šwoju ruku, kotraž bėšce dotal šyna je wschěj lubošcju wodžila a wschě bološcje a štrachi wot njeho wotwobrocžala, a wša nōž, so by šwojeho šyna šarějal. Woltač twarješce Abraham. Škōždy kamjeń, kotryž wón na druhi položil, bė kamjeń ezešči wot štarosčow; šobu ja wopornišchějo ša jeho šyna mēšesche šlužicž; tola wón teho šedžbu nje-mēšesche, wón do teho njesholi, so ruka jemu wolprōžni, wón twarješce dale, doniž njebė woltač dotwarjany.

Abraham wuwšaja šyna. Njedwělaju, so je nan, předy hacž je jeho wuwšaja, krašne šlowa šwojemu šynej rěčal: wo Božej kašni a wo stawanju mornych. Trašch je wón takle rěčal: Bóh je to kašal, a teho dla manoj jemu pošlychacž; a dokelž je wón wschěhomōžny, dha móže wón tež šwój šlub džeržecž, šy-li ty tež hižo wumrzel a na popjel so špalił.

Tež je wón hēs dwēla šaaka w tutej wučžbje rosčuczował, a wěšce je wón tež jako Abraham wscho derje šapschijal a kručje wēril.

Šta drzewo je šaaka položil. Škomu mam šo bōle džiwacž: temu, kotryž w bohabojošći ruku na šyna škoži, abo temu, kotryž nana pošlycha hacž do šameje šmjereče? Šswjate wošowanie šo tu šlawo. Žedny pošbēhuje šo dale dylžil ezłowška natura, druhi ma ša hōršche dylžil šmjereč, by-li šo dylžil nanej špicžowacž.

Abraham wša nōž. Š tutyh šlowam pschisšpomni Luther: Ša njebych mohl tam pschiladowacž, so njebych byl morječ abo rēšnik. To je mi žaložna wēž, so luby nan šwojemu najlubšchemu šynej nōž na ščiju nastaji, a rad wušnaju šo teho, so ja tajke myšle a štyštnošće, kaštez je mēl nan w šwojej wutrobje šacžucž, njemōžu ani i myšlemi po nim šacžucž, ani se šlowami wuprajicž.

Abraham dylžishe šwojeho šyna šarěšacž. Šo je Abraham dylžil šwojeho šyna podacž ša wopor, je najwjetšce je wschěho, šchtóz je hdy ezłowjel i dowēru do Boha wušonjal. Raž ani njebjeska ani šemja wyschšcheho šewjenja Božej šwjateje lubošče nješnaje, šhiba to, so je wón šwojeho jenicźkeho narodźeneho šyna podal, so by šo i tym šwēt wujednal a wumohl, tak nješnaja ani njebjeska ani šemja wyschšcheho šewjenjenja ezłowšsteje wěry, so je Bóh šwjaty, wěrnny a prawy, šhiba te, so je Abraham jenicźkeho šyna, na kotrymž wotpocžowasche Bože šlubjenje, podal do šmjereče a njeje šo pschi tym ani šlubjenja widał. Ššlowa: „Tak je Bóh šwēt lubował atd.“ wostanu drje; hacž do wschěje wěcznošče šmēja wschě njebjeska špodžiwanje nad nimi a budža šo k nim modlicž, a hacž do wschěje wěcznošče wostanu jenicźce a njehodža i ničim šo pschitunacž, a ničjo ezłowške, kašezkuli tež by bylo, njehodži šo tutej Božej lubošći runacž; ale najhōdnishe je wschěho, šchtóz móžejch mēč ja ezłowške prózowanie, so by šo ezłowjel šwjatej Božej lubošći runal, so by we wěrje do Boha byl tak hōdny, a hnadny pschězjimo nam — najhōdnishe je wschěho teho, šchtóz ezłowške šlawišny šmaja, je tutón šutt i wěry wušonjany psches wōtza wschěch wěrjazyh.

Žehdom — w najšrudnišchim wotomiku, hdyž mēšesche šo šaatej nōž do ščije šalšecž — šawola na Abrahamu šnješowju jandžel i njebjek a džesche i wulkim šhwattom jeho njeno dwōžyž, wolažyž, so by hišchěje i ezahom jeho wupšchěštrjenej ruzy, wobarał: Abrahamje, Abrahamje! Wón na šašchšchany šlób šo wobrocžiwšchi a ruku i nožom wot šyna wotwobrocžiwšchi wotmolwi: Tu šym ja.

Wón džesche: Njepolož šwoju ruku na hōlza a nječič jemu ničjo; pschetož nětk ja wēm, so šo ty Boha bašičy a nješky šwojeho, jenicźkeho šyna pschěpušchicžil moje dla.

Spodzjwne je, so tu, hdyž so našca stawisna na druhu stranu naskyli, roszdžel mjes „Knjes“ a „Wóh“ jastupi. Hacz dotal nalożowasche so stajnje a jeniczyz powšchittowne Wože mjeno, nětko pak jastupi ja to žiwishe njeno Knjes.

S tutym bē wopor, kajlž bē Wóh jón chyzl, dokonjany; teho dla njemějšche spytowanje daloto potrəcəwacž. Abraham njebē sawěšče swojeho jenicžeho hyna pichpušchězil Woha dla; wón bē wšchē bološče a bēdženja, kotrež so s tym swjedu, so njeje swojeho hyna pichpušchězil, dospołnje pichětral a dobyčezějzy s nich wujchof. W tajlich padach pak, kotrež maja čłowiske roszjudženje po swobodnej woli jako swój pšchednjat, je Wože wjedženje po wěštej mērcje wotwihne wot čłowiskeho skutka; halle potom, hdyž je so čłowiski skut podal, njeje Wože wjedženje wjazy jenicžke widženje do čašy, ale hotowe nashonjenje, a tole je wšcho a jenicžke wažne w tutej našcej stawisnje. Wóh snaje, wón shoni halle je spytowanja, so wostanje čłowjek jemu swěreny, došelž je hjes spytowanja swěra nje: wěsta. Teho dla njemóžejch tajkim a podobnym rěčam Wožim snapšchěčiwicž, so wón to hižo doprědka snaje; pšchetož wón snaje jenož tak daloto prjedy, jatož wón doprědka snaje, tak so spytowanje stónčži; a runje teho dla ma so spytowanje a dobywanje itawacž, a halle, hdyž stej wobej dokonjanej, spósnawa Wóh poškuschnošč, wěru a lubošč jako woprawdžitu.

(Potračowanje.)

Rusa wulka — pomoz bliska!

Powjedanczko.

(Potračowanje.)

10. Wjegete.

Hdyž hebi Handrij we wullim mēšče džen a bóle pšchitklnosč a lubošč swojeho knjesa dobu, bēšche Něčtez macž doma w starym wobdylenju čjicha a społojna žywa. Wona bēšche jako wotšhorika, wšchat bēšche so Wotnajet derje wo nju postaral. Tež jeje woczi bēšchetej so derje porjedžitej, so bēšche seleny kłobot, kotryž něhdy woczi knjesche, dawno hižo wotpołožila. Žadyn džen so njeminy, so njeby Wotnajet k Něčtez macžeri na wopyt pšchischof, a stajnje so jemu poradži, so so wona rošwješeli, hdyž by wón pšchischof. Najejensche dny pak bēchu sa nju te, hdyž jej listynoschet list wot lubeho Handrija pšchinješy, a Handrija dyrbinny s tym polhwalicž, so je sa kóždy tydžen s najmjenscha juntrōč macžeri domoj pišal.

Tež dženka bēšche tu listynoschet pobyl, a Něčtez macž čjitasche, šchtož bēšche Handrij pišal. Bēšche wšcha wješela, hdyž list čjitasche, so japocza plakač. Duž wotewrichu so durje, a w starym wjetkim roporku, s kłobutom machajo a s wješetyl mjeswocjom jastupi Wotnajet. Něčtez macž njebē ani hšychala, ani pšchězela widžata, došelž hečžejche s hribjetom k durjam.

„Dobry wječor mi tež, žónka!“ sarčča stónčnje Wotnajet. „Wj dha seže mi samyšlena, so ani nještyschicze ani njewidžicze, šchto so we waschey štwje stawa.“

Wuštyšhawischi přeni šynl snateho, wótreho a tola pšchězelnjehoho hloža wobroczi so Něčtez macž, poda lubemu čłowjekowej rufu a Handrijowy list, so by Wotnajet jón pšchězital. Wušladawšchi, so je Něčtez macž plakała, bojeshče so, so je srudna powjesež dōšchla.

„Sa dwaj mi tola!“ jawola nastrojany. „Šchto mi pláčezče, žónka? Handrij mi tola njeje hłuposčje sworal?“

Aběšje list pšchězitalwšchi počeschetej so jeho šchōrej woczi blyšchěčicž.

„Sa dwaj mi tola!“ wyjštasche, „to dha je mi kražna powjeseč! Potajkim na wopyt Handrij pšchindže. Nō, to dha je mi rjenje! A druhe měštno je w pišarni dostał, a tyžaz hriwnow wjazy, a šybal a stary Rozor staj społojom s nim. Šchto by hebi wjazy chyzl. Něčžatoj staj jemu, so by domoj došel. Pucžowanischi pjenjes staj jemu daloj! Nō, to dyrbitu prajicž, šchto by hebi wjazy chyzl! Sa dwē njedželi pšchindže? Haj, jawěčje! Wšchat tu ham w lišče piša! Sa dwaj mi tola, to dha mi budže wješele a radoič. Wješelu so, so pšchindže, jako by byl mōž hōž! Sa dwaj! ja dwaj! ja dwaj mi tola! kał so tola wšchōn wješelu!“

List w ruzy džeržo skalasche stary wotnajet jako zybnyjny po jstwie. Dolhi čas so miny, hacž so šmērōwa. Stónčnje hyny so na stōt, samolwjesche so, so je so takle wot wješelōšče šhrabnyčž dal a rěčeshče polpochi wo swojim Handrijem a wo dobrych wu- hładach, kotrež bē hebi s pilnosčju, swěru a njeshablažej sprawnosčju dobył.

„Tón budže, kaž hym stajnje prajil, něhdy hotowy čłowjek“, mēnejšche. „Njeschym so s nim myšl, wón čjini mojemu pruc- čženju wšchu čjeseč. Nō, ja chyzl jemu tež pēž sapyrieč, jeli so —. Sarapčez bnyh jeho mohł, by-li so mi s nim nimo kuliko. Wječ- so jenož hišchēze džešacž abo tež dwanače let minje, lubšcha žona, potom wohladacze, k čjemu je s Handrijom dōšchlo. Tak, kaž je wón živy, kaž staj mi mojej starej pšchězelaž šybal a Rozor pišatoj, donječe hebi kōžde lētko tyžaz abo tež pjatnacze stow hriwnow na knižki. To mašy ja dwanače let něhdy wōšpōmnacze tyžaz — wopomāčje, žona! — te wón derje naloži a tak dōšdže je swojim wullim pšchekupškim nashonjenjom dale, hacž jeho nan. Sa dwaj mi tola! Kał budža ludžo woczi roš- džeracž, hdyž je hebi Handrij jenicžzy se swojimi mozami takle dopomhāł! Njeje temu tak?“

„Sawěšče, wulle wješele je mi Wóh, luby Knjes, s Handrijom swjed“, sarčča Něčtez macž wšcha wješela. „Haj, Wohu, lubemu Knjesej, kotryž je naš huadnje wodžil, kotryž je spožčil, so hmož Wajchu hmitnu wutrobu, lubšchi pšchězelo, nadešchloj, Wohu, lubemu Knjesej, chzu so stajnje a wšchēdne džatowacž sa wšchu dobrotu, kotryž je na mi je wušywal. Sawěšče, lubšchi pšchězelo, nimam žanu proštwu a žane druhe pšchēze wjazy na jemi, šhiba to, so bnyh shoniła, kajli wōšud je našeho wbošeho nana podeshchōf. Womyšlu hebi na njeho, hym wšcha srudna, a do wšchego wješela, kotrež je mi Wóh spožčil, wuroni so hšlyščka hōrkeje bološče.“

Něčtez macž mjelčeshče. Do hōrčich myšlow ponurjena hladasche na semju. Stary Wotnajerjež pšchězēl hladasche s hlu- bokim sačžuchom na nju.

„Spokoščje so jenož, lubšcha žona,“ sarčča wón. „Šchto mohł prajicž, so wam Wóh tole pošlednje pšchēze njedopjelni! Seže tak pobožna, so hebi stajnje myšlu, so ma was Wóh bóle lubo dylši druhich. Spokoščje so teho dla a mēšče nadžiju, so najmjensche wješele hišchēze pšchindže.“ So pak by Něčtez macž na druhe myšle domjedł, stónčži wón nahle a potrəcəwāsche hnydom s wješetyl hložom: „Ssedžimōj tu a je čzma kaž w mēšche. Šlajče, hłōnzō je so dawno hižo šthowato, a mi by so chyzlo, so mohł Handrijowy list hišchēze raš pšchězitalč. Přošchu, sašwēčezče tola hwežu.“

(Potračowanje.)

Wichelake s bliska a s daloka.

— Tšeczi džen swjatkow popołdnju mēšehche so pošwječenje ewangelišče kaparki w Šsmječkezach. Wot konsistorijwa bēšche tam pšchischof knjes wyšchichi konsistorialny radžicel Wenšel. Pošwječensku rēč mēšehche knjes tajny žytkwinski radžicel Škeller s Budyšchina. Předowanje pak džeržeshče k archidiałomus Wunda s Kamjenza, kotryž je tež přeni byl, hiž je so w položenje tuteje ewangelišče žytkwiczli přezowal. Došelž pak žytkwiczla hrijedža w Šerbach steji, mēšehche knjes kaplan Jencž s Kamjenza krotku hērbstu rēč. Dolholētna nadžija a pšchēža mnohich ewangelišch, kotřiž tam bydla hrijedža mjes druhōwčjazymi a kotřiž bydhu tam w lētnym časju do strowotnych supjel pšchischi, hu nētko s Wožej huadu dopjelujene.

— Šerbsta předaršla konferenza šhromadži so na swuczenym dnju, hrijedu po swjatkach, dopołdnja w 10 hodž. we winowej kiczi w Budyščinje. Pšchedšyba, knjes farat rječel Jakub, poš- hēdženje s nutrnej modlitwu wotewri. Jednasche so w dlějšchim rošrēčžowanju wo nowym wudawtu najšchē hērbšehje biblije. Knježa duchowni hu jenotliwe knihe biblije po tym pšchēhladali, šchto mēto so pšchi nowym wudawtu pšchemēnič. Sa to postajena komisija namjety pruhuje a konferenza žama mēšehche wo tym rošhūdžicž. S džakom špominasche so na wuspěšchne štkowanje našchego jastupjerja w huodže, knjesa rječelublerja Šchrybarja. Wón je tež ja to wustupil, so so agenda ba Wože hšyžby, hdyž so nēmsla s nowa wuda, tež w hērbšej rēčzi s nowa čjishēčzi. Knjes farat škubiza rošprawjeshche wo jałōženju powšchittowneje kušisheje duchowneje konferency, kotraž je so pšchēd krotkim časjom w Šhrabachčizach mēla. Konferenza čže sastojnischi bratrow žyšeje kušizy do lēpšchego jastacža a štowarščjenja pšchinjesč. Tež našcha hērbsta konferenza so k temu šjednocženju pšchisamkije, jeho dobry jamyšl pšchispolnawšchi. Konferenzne pošēdženje, kotrež pšches dwē hodžiny trajeshče a kotrež hrijedžino bēšche wuradžowanje wo našchēj hērbšej bibliji, stónčži so s nutrnej modlitwu knjesa mēsto- pšchēšydy fararja Wrošata-Budeshanšcheho. Pšchi hōščjinje konfe- renza hnuty džak wupraji hwojemu knjesej pšchedšyžje hwoj hnuty

dzał sa jeho žiwe wobdženje konferenzy kaž tež sa jeho woporniwu lubošć, i kotrejž sa najchu konferenzy skutkuje.

W wobdženju konferenzy pschisamny ho hlowna shromadzišna lutheriskeho knihowneho towarstwa, w kotrejž ho najprjedy lětno sličežowanje poda, kotrč wo rjanyh spěchowanjju nascheho towarstwa hwědežejše. W tym lěće wuda ho nowa kniha wot knjeja dialona Domaschi a knjeja sararja Sarjenka spišana. Knih a budže předowanja wo hwyatymaj sakramentomaj wobchacž.

— Třeczi hwyaty džen hwyatow mješese Malešchansta nalutowačnja a wupožčečnja hwoju lětušchu hlownu shromadzišnu. Towarstwo je ho lěto a bóle rosmnožiło a ma w tu khwilu runje 100 hoboštawow. Šsobuštawam móžese ho sažo 5% dividendy pschispihacž. Wobsebe hwichelaze běše to soželenje, so schullse džeczi pituje psches nalutowačnje marci hebi pjenjes sa pschichod lutnja. Nalutowačnje marci ho w schulach w Delnjeje Hórzy, w Malešezach, w Budyščinu a w Borichizach pschedawaju.

— Kaž blyšchimy, chze ho knjes tajny zyrkwinski radžicel Keller na Michala na wotpocžink podacž.

Mróczalki žiwjenja.

Haj, mróčeje ezahnu pod njebežkami,
A pschi hwojim ezahu ho pscheměnjawšchi,
Hdžežkuli psches blyščežatu módrinu du,
Pať hrožo, pať lubošnje pschithadžeju.

Pschi ranisich serjach su rózwate,
Pschi wječorajch i purpurom postočane,
Pať isčehuja plónzo, pať prjedy joh' du,
Pať wožeho měhacžta pschethwataju.

Pať ežerja je wětry, pať sjednoča ho,
Pať natwarju hrodžishežo hrimanjowe,
Pať jědža tu schumjo psches wobschěrnj kraj,
Pať hwdleščežo blyškam su abo tež raj.

A hwězi tež njebo ežim lubošnišcho,
Da mróczalki nad nim wšchal pokazu ho.
Haj, i rědka hem pschithadža džeri abo nóz,
So njebo bjesmróčežne b'dže jawostacž móž.

Tať w žiwjenju naschim na sbožowny ežah
Wichěch družinow mróczalki wobdadža naš.
Haj, podobne mróczalki wšchelate su
Wot podnjebja naschob' niz k wotštronjenju.

Tu wobroža kěžežej mlodošči dny,
Tež pscheczahnu mužstwa ežer njewjedrivy
A trašcha tych schědžiwzow, — trošchtawo hmy,
So jasnichob' njebo saž' dočakamy.

A wšchitke, haj, wšchitke saž' nimo naš du
A stejo na njebo nam njewoštanu.
Schto móža nam schkódžecž wot dalokofeže,
Hdž njebo nam hmeje ho sbožownišče?

Gusta Hataš.

Šhartykladženje.

A šhartykladžecž, kotrč ho w Barlinjskich nowinach sa „šlawnu wěščežerku“ wudawasche, pschidže měščežanski mišionar, so by ho i njeje duschepasthěžny roščecžowal. Wona praji, so je wěščeženje dokladnje nawukla a duž tež wšchitko, schtož i šhartow widži, wopravdže pschitřeczi. Wona móže i šhartow nřodnym ludžom wo pschichodnym mandželskim, mandželskim wo džecžoch, wo sbožu a njesbožu sjewiež, tež móže rožu žohnowacž. Šbotom powjedasche wo 7. knižach Wóšjashowych a wšchelate tajke štróšbne wězi a ho měščežanski mišionara woprašča, hač wón to njewěri. Tón wotmolwi: „Ša hano wěrju, so je wopravdžity ežert a so je hiščeže druhich ežertowškich wězow, hač wy powjedacže — nětko pať ho waš prašam: Wěriče wy tež žyle wěseje, so je Wóh?“ Žato wona to wobkruči, praji jej měščežanski mišionar, schtož 5. Wójj. 18, 10—12 pišane steji: „So njebudže mjes tobu namakany ani wěščežer ani zečchow-wukóžer, ani kiž ho morowych prašča;

pschetož schtož to ežini, je temu šnješej hrošnosć.“ „Wěčeje wy,“ wón dale powjedasche, „so seže tež wy i waschim ežinjenjom temu šnješej hrošnosć?“ Šta to ta žona wšcha džiwja šachadžejše. Hdž běše ho hněw kuf lehnul, móžese mišionar dale i njeje truce řecžecž. Šso wupokasja, so běše wona ke mišči khodžiła a hwoje zyrkwinske pschispihacžnje dopjeljala. „Škať ho to i šhartykladženjom sriježe?“ ho mišionar woprašča. Wona praji, so je 64 lět šara, so wjazny dželacž njemóže, so hebi wšchědny khleb i šhartykladženjom šakluža. Wona pschisťaji: „Wy hebi ani nje-pomyšlicže, tať roščeržene je šhartykladženje w Barlinje, to žadny dom njeje, hdžež ho šharty njekladža.“

To běše wěčeje pscheguate, ale šhartykladženje je tola tať roščeržene, so ho pschěd někotrymi měšazami w jenej Barlinškej nowinje 49 šhartykladžecžow ludžom postičowasche. Nětko drje je ho taťe šjanone postičowanje wot polizije šafasalo, ale bjesbóžne ežinjenje ho i tym tola njewotšroni. Škať wjele jich je, kotřiz tym žonam pjenjesy noscha. Niz jenož w Barlinje, ale tež druhdže ho tať pschecžiwu Wožej woli ežini.

Wjele wšchal jich njewě, so je tón, kiž to ežini, temu šnješej hrošnosć. Duž je pschispihacžnosć tych, kiž ho Woža boja a Wože hřow ežeseža, wolu hwyateho Woža sjewiež. Šchto pomha ke mišči a k spowjedži khodžicž, ale niz živy byčž po Wožim hřowje a woli, niz živy byčž we wěre do wšchěhomóžneho a hmilneho Woža? Njeje to njewěra, hdž hebi schto i šhartykladženjom wšchědny khleb šakluža, ho bojo, so jón hewal njedostanje? Wóh niłoho njewopuščezži, kiž ho na njeho spuščeža a po jeho pucžach khodži. Hdžež wěra — wutrobne dowěrenje k Wožu — wbrachuje, tam šacžebnje njewěra a i tym pschiděra. Pschiděra je hebi myšlicž i šhartow pschichod pschipowjedacž a hebi pschipowjedacž dacž. Šchtož wšchal ho Wožu i dowěrenjom njepodda a jemu njeda hwojemu knješej byčž, tón je na pucžu ho ežertej podacž a jemu na hobo knježicž dacž.

Hdž tole, schtož ho jow wo šhartykladženju pišče, šhartykladžerka ežita, ju prošču: Wotštuť wot twojeho hřecha; pschetož schtož to ežini, je temu šnješej hrošnosć. Še-li mjes ežitarjemi schto, kiž je hebi šharty kšacž dať abo je spytowany hebi to hiščeže ežinjež dacž, teho prošču: Wotštuť wot tajkeho hřecha, pschetož schtož to ežini, je temu šnješej hrošnosć.

Derje wěčeje je, so we wulkim Barlinje měščežanski mišionarstwo tež hřech šhartykladženja, hřech pschecžiwu 2. kasni kšosta a tych, kotřiz tať hřecha, prošču, ho wobrocžicž. Ale kóždy wěrjazny a bohabožajny šchěščezjan w měseže dyrbjal měščežanski mišionar, a kóždy wěrjazny a bohabožajny šchěščezjan na wšach dyrbjal wježny mišionar byčž. Kóždy, kiž móže, njech hobo pomha, so by ho Woža wola, kšacž ho w jeho kasnjach sjewi, pšmna była — so ežlowježo hwoje hřechi pschecžiwu Wožej woli pšmna a so hřechmizy hwoj wucžet pytaja k naschemu šnješej Šesuhkej šhryštufkej, kotrehož krej wodacže hřechow a kotrehož duch wóz dawta šle hidžicž, dobre pať lubowacž a ežinjež.

Šudancžka.

Škal jón do šaka šej tyta, ale proščeť wot ho hmyta.
[rašha : uňg hašože]
Hdž ju widžich, njewidžich nimale ničso.
[wkušš : wužš]

Schto ženje žanah wlošow měto njeje a ma hižo wot naroda plěch?
[qo wašhlnj : oymgoš]

Schto pschi harje spi a wotuczi hnydom, hdž je teho ropeta kónž?
[žuhžž]

Lubujesč ju w šahrodže,
Šidžich pať ju na ežele,
Šancžka praj mi, schto to je?
[žžž wu wšar : džž]
=ašhoj a wšar wawoštžž : džžžž

Š kopjenow šufana bibaša,
Šžanaka po prawom jědožta,
Šžemako pjenježkow šwucžaba.
[wawšž]

Daliske dobrowólne dary sa wbohe armeniske šyrotu:

Š Bulečanskeje wošabdy psches knjeja šararja Šubizu:
M. N. 2 hr.

W mjenje wobohich šyrotow praji wutrobny džal

Wólcž, redaktor.